

Pytania prejudycjalne

1. Czy mocowania (wrzeciona) o szczególnych, opisanych właściwościach należy uznać za część bramki zabezpieczającej przeznaczonej do ochrony dzieci?
 - Jeżeli odpowiedź na pytanie pierwsze jest twierdząca, czyli jeśli takie mocowania należy uznać za część bramki zabezpieczającej przeznaczonej do ochrony dzieci, czy muszą one być zaklasyfikowane do [pod]pozycji CN 9403 90 10 czy pozycji CN 7326 i 4421?
 - Jeżeli odpowiedź na pierwsze pytanie jest przecząca, czyli jeśli takich mocowań nie można uznać za część bramki zabezpieczającej przeznaczonej do ochrony dzieci, czy muszą one być zaklasyfikowane do [pod]pozycji CN 7318 15 90 czy podpozycji CN 7318 19 00?
- 2) Jeżeli mocowania (wrzeciona) o szczególnych, opisanych właściwościach należy zaklasyfikować do [pod]pozycji CN 7318 15 90, wnosi się o wydanie przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej w trybie prejudycjalnym orzeczenia w przedmiocie następującej kwestii:

czy rozporządzenie Rady (WE) nr 91/2009 z dnia 26 stycznia 2009 r. nakładające ostateczne cło antydumpingowe na przywóz niektórych elementów złącznych z żeliwa lub stali pochodzących z Chińskiej Republiki Ludowej jest nieważne ze względu na fakt, iż Komisja i Rada – zdaniem organu apelacyjnego Światowej Organizacji Handlu – oparły się na procesie wiążącym definicję przemysłu UE z chęcią producentów UE do poddania się kontroli wyrywkowej i inspekcji, skutkującym w tym przemyśle procesem doboru we własnym zakresie, co doprowadziło do powstania istotnego ryzyka zakłócenia dochodzenia i jego wyniku?

Skarga wniesiona w dniu 23 października 2017 r. – Republika Włoska / Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-611/17)

(2017/C 424/38)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Republika Włoska (przedstawiciele: G. Palmieri, pełnomocnik, P. Gentili, avvocato dello Stato)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia Rady (UE) 2017/1398 z dnia 25 lipca 2017 r. zmieniającego rozporządzenie (UE) 2017/127 w odniesieniu do niektórych uprawnień do połowów, opublikowanego w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej z dnia 29 lipca 2017 r., L 199, a w szczególności jego art. 1 pkt 2 w zakresie, w jakim zmienia załącznik I D do rozporządzenia (UE) 2017/127, całego pkt 3 załącznika do zaskarżonego rozporządzenia [zawierającego zmianę załącznika I D do rozporządzenia (UE) 2017/127], jak również motywów 9, 10, 11 i 12 w całości.
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarzut pierwszy. Naruszenie art. 1 decyzji 86/238/CEE dotyczącej przystąpienia Unii do międzynarodowej konwencji o ochronie tuńczyka atlantyckiego.

Nie istniał obowiązek wykonania decyzji ICCAT dotyczącej kwot połowowych włócznika.

Zarzut drugi. Brak uzasadnienia (art. 296 akapit drugi TFUE).

Wspomniana decyzja nie jest w żadnym razie uzasadniona.

Zarzut trzeci. Naruszenie art. 17 TUE i art. 16 rozporządzenia 1380/2013.

Decyzja jest sprzeczna z zasadą względną stabilności oraz z interesem Unii.

Zarzut czwarty. Naruszenie zasad niedziałania prawa wstecz, pewności prawa oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań.

W żadnym razie decyzja nie mogła być stosowana do trwającego sezonu połowowego.

Zarzut piąty. Brak uzasadnienia (naruszenie art. 296 akapit drugi TFUE).

Decyzja pozbawiona jest uzasadnienia w zakresie, w jakim przyjmuje czteroletni okres 2012–2015 jako okres referencyjny przy podziale kwoty TAC między państwa członkowskie.

Zarzut szósty. Naruszenie zasady proporcjonalności (art. 5 TUE) i błędna ocena okoliczności faktycznych.

Wykluczenie lat 2010 i 2011 z okresu referencyjnego jest zbyt daleko idące i błędne w odniesieniu do celu polegającego na włączeniu do danych dotyczących połowów jedynie regularnych połowów.

Zarzut siódmy. Naruszenie art. 258 i 260 TFUE. Brak właściwości.

Rada nie była uprawniona do ukarania Włoch za korzystanie z sieci dryfujących.

Zarzut ósmy. Naruszenie zasady dobrej administracji (art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej) oraz art. 16 rozporządzenia 1380/2013.

Przyjęcie okresu referencyjnego 2012–2015 było niekorzystne dla Włoch, gdyż ograniczało zdolności połowowe z naruszeniem zasady względnej stabilności i bez odpowiedniego zbadania.

Zarzut dziewiąty. Naruszenie zasady niedyskryminacji (art. 18 TFUE).

Owo obniżenie dyskryminuje w sposób nieuzasadniony rybaków włoskich.

Zarzut dziesiąty. Naruszenie zasad niedziałania prawa wstecz, pewności prawa oraz ochrony uzasadnionych oczekiwań.

W żadnym razie obniżenie nie mogło być stosowane do trwającego sezonu połowowego.
